

משה חיים פלח

בענין נתגייר בין סימן לסימן

מנינו דפליגי להדיא צדין שחיטה שאינה ראויה והבכא לא אשכחנא פלוגתא צזה, ומשמע דלא תלי צזה ויעוין צרש"ש שס ויל"ד .

ואף ד"ל דה"ט משום דבכא מודו כולי עלמא ומדרשא דונתן לכהן ולא לכלבז, אך מ"מ הו"ל למיתני האי דינא צמתני' כשם דתנן דין שחיטה שאינה ראויה לענין אור"צ וכיסוי הדם ובשאר דוכתי.

ונראה לכאורה דחיוצא דזרוע לחיים וקיצה אינו חל על ידי מעשה השחיטה, אלא יסוד הדין דחיוצא מתנות אינו אלא צבחה שחוטת דהויא זבח וחלות החיוצא צשעה דנעשית שחוטת, ולהכי צנתגייר אחר השחיטה פטור, אך לא תלי כלל צעלם מעשה השחיטה, ודינא דשחיטה ראויה ל"ש אלא צדינים התלויים צמעשה השחיטה, וכגון צחיוצא ד' וכו' דעצמה דהוי על מעשה העצמה, וכן צאיסור חולין צעזרה ואותו ואת צנו דבאיסור צמעשה השחיטה, וכן צכיסוי הדם דמעשה השחיטה הוא דמחייב צכיסוי, משא"כ בכא יסוד הדין אינו שייך כלל למעשה השחיטה.

ולפ"ז נראה פשוט דדין זלו"ק תלי צשעת היתר השחיטה דהיינו אחר גמר השחיטה, דנעשית הצבחה שחוטת, וודאי לא סגי צתחילת מעשה השחיטה.

גר צנתגייר והיתה לו פרה נשחטה עד שלא נתגייר פטור משנתגייר חייב ספק פטור שהמוליא מחזירו עליו הראיה, והנה צחכמת שלמה (להגר"ש קלוגר סי' סא סכ"ד) נסתפק צתו"ד צנתגייר צין סימן לסימן אי פטור או חייב והיינו כיון דקו"ל דישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף מי צעינן כל צביחה צחיוצא או לא יעו"ש, ובציאור"ל (סי"ג) כתב להוכיח דפטור מהא דאיתא צפרק מרובע (צ"ק ע"ב א) גבי חיוצא ד' וכו' צשחט חולין צעזרה א"ל רב צחיצי מחזנאה לרב אשי ש"מ אינה לשחיטה אלא לצסוף דאי ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כיון דשחט צה פורתא אסרה אידך לא דמריה קא עבז א"ל רב הונא צריה דרבא כי קא מחייב אהבוא פורתא א"ל רב אשי לא תידחי ועצחו כולו צעינן וליכא, הכי חזינן דצמידוי דתלי צשחיטה צעינן כולה שחיטה.

אך לכאורה נראה לדון, דהנה צריש פרק ראשית הגז (קלה א) תנן חומר צזרוע ולחיים ובקצה מראשית הגז שזרוע והלחיים והקצה נוהגין צצקר וצלאן צמרובה וצמוטע וראשית הגז אינו נוהג אלא צרחלות ואינו נוהג אלא צמרובה כו' וצגמ' (קלו ב) פרכי' וליתני חומר צראשית הגז שנוהג צטרפות מה שאין כן צמתנות כו' ומצואר דעריפה פטורה ממתנות ופירש רש"י דכתיב (תתנו לו) ונתן לכהן ולא לכלבז, ולכאורה משמע דבך דינא לא תלי צדין שחיטה שאינה ראויה, והרי לענין שאר דינים כאותו ואת צנו וכיסוי הדם וכו'

כמ"ש הר"ן שם יעו"ש ומצואר דנקטו דכל
 דנגמרה השחיטה לצסוף, הותרה הריאה
 בשחיטת הקנה לחוד וצני מעיין בשחיטת הושט
 לחוד ויעו"ש צמאירי דפליג וכן בתורת הבית
 (צ"צ ש"ג) ואכ"מ .

ומעשה יש לדון בגוונא דנתגייר אחר שחיטת
 הושט קודם שחיטת הקנה, דצכה"ג
 נמלא דכזר הותרו צני המעיים קודם שנתגייר,
 וכיון דאנן קי"ל כרז הונא דשותף צראש אינו
 פטור אלא מן הלחי וכו' ודלא כחייא בר רב דשותף
 באחד פטור מכולם, אלמא דשייך חיובא דזל"ק
 באחד מינייהו, וא"כ יל"ד דחיובא דקיבה חייל
 מיד עם שחיטת הושט היכא דהקדימו לקנה
 וא"מ.

ובספרי (שופטים קסה) איתא מאת זוצחי הזבח אין
 לו צו אלא בשעת זביחה בלצד מיכן
 אמרו גר שנתגייר והיתה לו פרה נשחטה עד שלא
 נתגייר פטור משנתגייר חייב ספק פטור המוליא
 מחצירו עליו הריאה עכ"ל.

מיהו אכתי יש לדון, דהנה יעוין צמאירי (לעיל ג'
 ה) שכתב וז"ל מאחר שציארנו שכל שנשחט
 הקנה הרי הריאה כמונחת צסל יש אומרים
 שאפי' צא אחד והוליאה לגמרי קודם שישחט
 הושט כשרה עכ"ל וכן נקט הראש יוסף שם (צ"ג)
 בפשיטות וז"ל דלריש לקיש אס שחט הקנה והוליא
 הריאה קודם שחיטת הושט דכשר כו' עכ"ל,
 ויעוין שם דציאר בשיעת רש"י דהוא הדין איפכא
 בשחט הושט הרי צני מעיין כמנחי צדיקולא ודלא